

[... we get to love in time,
'cause I gotta make you mine.
Before I loose you,
I couldn't stand the pain.]

Nevolej mi, nepiš,
skládám život jako Tetris.
Nemám čas sbírat, strádám,
proto trpí moje texty.
Nebaví mně prestiž,
psát hymny bez srdce.
Potom si na stagi jít pro respekt a pro ruce.
Nikdy jsme netvrdili,
že s tím skončím na zlo.
A kdyby jo, tak by nás to oba s odstupem sralo.
Muzika je víc než vy, a víc než my,
nemůžu pořád přijít na to, jak nad ní zvítězit.
Pokud je vítězství hrdá cesta na dno,
tak se chci rozběhnout, rozloučit
a rychle tam spadnout.
Pokud je prohra potupná cesta na vrchol,
tak strašně rád spálím všechny stránky našich kapitol.
Věř mi bolí to.
Bolí to víc než klesat.
Pád prostě nastane a ty ho můžeš s klidem přespat.
Přebrat, probrat se, nebo se na věc vysrat.
Poslední variantu jsem v muzice řešil víckrát.
Kdyby jsme odešli pryč,
tak tahle deska vítězí.
Slzy a kapesník od fans,
a od debilů příměří.
Nikdo nás nezastaví a nezastavil hrát na stagi,
ta hodina slávy neznamená snadně žít.
Viděl jsem fans, kluby, prachy zodpovědnost a stres.
Když toho bylo moc, tak jsem utíkal ven.
Cesta zpět vždycky vedla jen přes zavřenou pěst.
Energii jít na to, zařvat, že sereš na svět.
Co jsem dal, tak mám zpět a víc nechci.
Dokud budu moct, tak vám chci dávat desky,
podat ruce na koncertech, házet texty.
Sleduj jsme všude kolem, tak si nás vezmi!